

continetur. Præterea de sacrilegiis contra personas sacras extant multi canones, in cap. *Si quis deinceps*, usque ad cap. *Si quis suadente*, ead. caus. et quæst.; et de sacrilegiis contra loca sacra, in cap. *Miror*, et cap. *Frater*, cum aliis ibidem; et de sacrilegiis contra res seu bona ecclesiæ, c. *Sacrilegium*, c. *Omnes ecclesiæ*, et cap. *Attendendum*, ibid. Et expresse in cap. *Qui rapit*, dicitur: *Qui pecunias, vel res ecclesiæ abstulerit, sacrilegium facit*. Ratio vero et sufficientia hujus divisionis non est speculativo rigore exigenda; solum enim hæc traditur tanquam magistralis divisio accommodata ad omnia sacrilegia explicanda, et sub certis capitibus comprehendenda; satisque est ut membra illa sufficientem distinctionem in ratione sacrilegii inter se habeant, et quod sub illis nihil includatur, quod rationem sacrilegii non habeat; ac denique quod nullum sit sacrilegium, quod ad illa tria membra non reducatur, quamvis sub illis membris possint diversæ etiam species sacrilegiorum magis in particulari distingui. Quæ omnia discurrendo breviter per illa membra facilius declarabuntur, simulque difficultates solventur.

CAPUT II.

DE MULTIPLI SACRILEGIO CONTRA PERSONAM SACRAM.

1. *Persona fit sacra, vel per ordinationem, vel per statum religiosum, vel per quamdam participationem illius.* — Circa primum membrum, de persona sacra, primo supponendum est nomine *personæ sacræ*, hic intelligi illam quæ peculiari modo divino cultui dicata est. Nam (ut D. Thomas dixit, dicta quæst. 99, art. 4) sacrum dicitur aliquid, ex eo quod ad divinum cultum ordinatur ac deputatur, nam inde efficitur quodammodo divinum, et speciali reverentia dignum; ergo etiam persona, eadem ratione dicitur sacra. Duobus autem modis videtur fieri persona sacra juxta usum Ecclesiæ, scilicet, per ordinationem sacram, et per statum religiosum, vel quamdam ejus participationem, qualis est per votum simplex castitatis, aut alium modum dedicationis ad cultum Dei perpetuum ab Ecclesia approbatum. Non enim quælibet privata devotio, aut propositum se totum dicandi ad cultum divinum, constituit personam sacram, sed necesse est ut ex jure fiat talis consecratio personæ; hæc autem non fit, nisi altero modo ex duobus supra positis. Quod potest confirmari ex

sententia Hieronymi relata in capite *Duo sunt*, 12, quæstione prima, sic enim ait: *Duo sunt genera Christianorum. Est autem unum genus, quod mancipatum divino officio, et deditum contemplationi et orationi, ab omni strepitu temporalium cessare convenit, ut sunt Clerici, et Deo devoti, videlicet, conversi*, etc. Hoc ergo primum genus sacras personas continet (nam aliud continet laicos, et communem plebem christianam); et in illo duo illi modi inveniuntur: nam clerici ordinatione constituuntur; reliqui, qui conversi seu religiosi dicuntur, per votum vel statum aliquem ab Ecclesia approbatum. Aliquis ergo ex illis modis necessarius est, ut ex conditione personæ sacrilegium insurgat, et quilibet illorum sufficere potest.

2. *Objeccio.* — Dices: etiam fideles omnes sunt generali quodam modo sacri: ille ergo sufficere ut sacrilegium circa personam fidelem committi possit. Antecedens patet, quia per baptismum et fidem speciali modo dicitur homo divino cultui, et per gratiam specialiter sanctificatur. Consequentia vero probatur, quia per talem sanctificationem fit talis persona digna speciali reverentia et honore propter specialem habitudinem, seu conjunctionem ad Deum. Nam Sanctos cum Christo regnantes specialiter colimus religioso cultu ratione sanctitatis, et ideo sacrilegium est eos blasphemare, vel alio modo irreverenter tractare; ergo idem erit de omnibus participantibus illam sanctitatem. Et confirmatur ex Concilio Tolet. IV, cap. 64, cap. *Constituit*, 17, quæst. 4, ubi prohibetur ne Judæi permittantur publica officia exercere in terris Christianorum, ut hac occasione Christiani a Judæis injuriam non patiantur, et subditur: *Si quis autem judicium hoc permiserit, velut in sacrilegum excommunicatio proferatur*. Illa ergo injuria, quæ fit Christianis, censetur sacrilegium; nam ob hanc causam, qui per injustam permissionem in illam consentit, tanquam sacrilegus punitur; et ita Gratianus ibi dicit: *Sacrilegii reatum incurrit, qui Judæis publica officia committit*.

3. *Solvitur.* — *Non committi sacrilegium propter injuriam Christiano illatam.* — Respondetur, proprie loquendo, non committi sacrilegium propter injuriam vel aliam irreverentiam hominis Christiani, etiamsi justus reputetur, quia talis irreverentia non est contra religionem, sed aut contra justitiam, aut contra observantiam proximo debitam. Quod videtur limitandum, nisi

id fiat ex peculiari intentione conculcandi religionem Christianam, aut inhonorandi Deum ipsum, vel Christum in tali persona, nam tunc intentio illa contra religionem est, et consequenter actus, qui ex illa fit, ejus malitiam participat. Adde vero etiam injuriam factam Christiano illa intentione, non esse sacrilegium stricte sumptum, ut nunc de illo loquimur, licet generali modo ita vocetur, eo modo quo quælibet irreligiositas solet vocari sacrilegium; est enim illa irreverentia ipsius Dei magis, quam talis personæ, nam illa solum assumitur ut materia, in qua Deus ipse contemnitur et inhonoratur. Sicut e converso, cultus et adoratio Dei, etiamsi in signo externo circa aliquam rem creatam versetur, directe et per se est cultus Dei, non autem rei creatæ, nisi forte concomitanter. Ita ergo de actu contrario censendum est. Unde hic modus inhonorandi Deum, non solum in homine Christiano, ut sic, sed etiam in homine, vel ad imaginem Dei facto, imo in quacunque re, quatenus in ea Deus aliquo modo residet, potest inveniri; et ideo non pertinet hoc peccatum ad sacrilegium, quod ex parte personæ committi dicitur. Unde non obstat quod persona aliquo modo sanctificatur per fidem vel gratiam, quia ratione illius non tenemur colere ex religione talem personam, et ideo neque irreverentia illi facta est contra religionem. Quid autem dicendum sit de Sanctis cum Christo regnantibus, ex sequentibus patebit. In illo autem cap. *Constituit*, sacrilegium late sumitur, ut sentit Turrecrem., in cap. *Sacrilegium*, 17, quæst. 4, artic. 5. Nam Judæi injurias inferunt Christianis ut Christiani sunt, et in odium Christi, ac religionis christianæ, et ideo, qui in hoc illis favent, aliquo modo tanquam sacrilegi reputantur.

4. *Quot genera sacrilegii contra personas sacras dentur.* — *Primum genus sacrilegii.* — *An clerici injuria ex natura rei sit sacrilegium?* — *Pars negativa verior judicatur.* — Jam vero circa personas sacras ratione ordinationis, vel status, seu specialis dedicationis ad divinum cultum, dubitari potest quomodo sacrilegium circa tales personas, vel ab eisdem, ratione talis circumstantiæ committatur. Ad quod breviter dicendum est tria vel quatuor genera sacrilegiorum circa has personas distingui. Primum est inferre manus violentas in talem personam, violando privilegium, seu immunitatem ejus, quæ canonis dicitur, propter cap. *Si quis suadente*, 17, quæst. 4. Secundum est violatio fori circa ta-

lem personam, quod magna ex parte continetur in primo, sed est aliquo modo diversum. Tertium, quodammodo præcedenti annexum, est violatio immunitatis clerici a solvendis tributis, et ab aliis servilibus oneribus. Quartum sacrilegium in hoc genere committitur per fornicationem, vel similem turpitudinem. Circa primum modum sacrilegii, advertendum est illum potissime constare ex jure positivo in dicto cap. *Si quis suadente*, nam ibi specialiter interdicitur injectio manuum violentarum in clericum intuitu religionis, et in talis personæ reverentiam, et ideo ex vi illius Canonis materia illa constituitur in virtute religionis, et sub ejus obligatione. Et ideo illa injuria, quæ alias esset contra justitiam ex natura rei, incipit esse contra religionem ex vi illius Canonis, sicut supra, tractat. 2, libro 3, diximus de aliquibus actionibus prohibitis in loco sacro. Dubitari autem potest an talis injuria clerici ex natura rei sit sacrilegium, etiam secluso jure ecclesiastico. Videri enim potest responsio affirmans vera, quia illa esset semper irreverentia personæ sacræ. Et non videtur improbabile. Communiter tamen oppositum verius creditur, quia, seclusa lege positiva, talis actio non esset formaliter contra sanctitatem personæ, quia ex natura rei non esset debita talis immunitas hujusmodi personæ ex peculiari titulo sanctitatis, nisi Ecclesia suo præcepto id effecisset, quod sentit Cajetanus, in dicta quæstione nonagesima nona, ad 5, dub. 44.

5. *Confirmatur.* — Confirmatur ac declaratur, nam in aliquibus casibus clericus ordinatus non gaudet illo privilegio canonis, in quibus casibus, sicut persona manus injiciens in clericum non incurrit illam censuram, ita non censetur inferre manus sacrilegas, sed tantum injustas; ergo signum est, hoc sacrilegium esse contra jus positivum. Unde aliqui dixerunt peccatum illud, ratione excommunicationis annexæ, novam speciem malitiæ accipere. Sed revera malitia illa non oritur ab excommunicatione adjuncta, nam malitia talis supponitur excommunicationi, quia propter tale sacrilegium fertur. Nascitur ergo ex prohibitione, quæ prior est quam excommunicatio. Unde si fieret prohibitio intuitu religionis, sine adjuncta excommunicatione, illa sufficeret ad tale sacrilegium; non est ergo excommunicatio ratio illius malitiæ, quamvis in tali materia possit esse signum ejus. Occurrebat autem hoc loco declaranda materia illius canonis, quæ latissima est, sed id fac-

tum a nobis est in 5 tom. de Cens., disput. 22, sect. 1, per totam.

6. *Secundum genus sacrilegii.* — Secundum item sacrilegii genus contra personam sacram, integrum postulabat tractatum ad sui declarationem; tamen, in opusculo de Immunitate personarum sacrarum et honorum ecclesiasticorum, omnia, quæ in hac materia nobis occurrunt, prosecuti sumus, et ideo hoc loco illa prætermittimus, solumque advertimus circa secundum genus sacrilegii, illud sub priori genere magna ex parte comprehendit; nam in dicto capit. *Si quis suadente*, omnis injuriosa violentia clerico fieri prohibetur, sive sit injuriosa ex natura rei, sive supposito aliquo canonico jure. Unde si judex sæcularis vim inferat clerico, ut illum in carcerem conjiciat, etiam propter verum delictum, et carcere dignum, in censuram canonis incidit, quia revera manus violentas in clericum injicit. Simul vero agit contra immunitatem fori, ex qua nascitur, ut illæ manus injustæ ac sacrilegæ sint, atque hoc modo sæpe sacrilegium commissum in personam clerici contra privilegium fori, materialiter (ut sic dicam) coincidit cum sacrilegio contra privilegium canonis; semper tamen formalis ratio utriusque diversa est.

7. *Multiplicatio præceptorum prohibentium eundem actum, quando sufficiat ad multiplicandas malitias.* — Et quamvis multiplicatio præceptorum prohibentium eundem actum sub eadem ratione virtutis, sufficere non soleat ad multiplicandas malitias in eodem peccato, imo neque ad augendam malitiam, ita notabiliter ut necessarium sit illam circumstantiam in confessione aperire, ut probabilior fert opinio, sicut dixi in 4 tom., disput. 22, sect. 4, dub. ult., et bene tractat Sancius, lib. 9 de Matrim., disput. 15, num. 6, alios referens; nihilominus in prædicto casu, sentio hanc multiplicationem prohibitionum, et privilegiorum, quibus illæ fundantur, variare multum rationes sacrilegii, quia sunt immunitates religiosæ (ut sic dicam) diversarum rationum. Unde si judex, ut persona privata, feriat clericum, vel ut judex illum violenter detineat, non satisfaciet præcepto confessionis, generaliter confitendo se manus violentas in clericum injecisse, sed tenetur declarare an id fecerit jurisdictionem exercendo; tum quia est injuria et violentia longe diversa; tum etiam quia illo modo multiplicantur censuræ. Ultra hoc vero potest sæpe sacrilegium committi, exercendo jurisdictionem in cleri-

cum, non inferendo in illum manus violentas, et tunc omnino separatur sacrilegium hujus secundi generis a priori, ut per se manifestum est.

8. *Tertium genus sacrilegii.* — De tertio etiam genere sacrilegii, seu fundamenti ejus, quod est immunitas personæ ecclesiasticæ a tributis personalibus, disputavi late in dicto Opusculo, et ideo hic solum adverte, quod, licet furari temporalia clericorum bona non sit sacrilegium, nihilominus per impositionem tributi illa injuste exigere et extorquere sacrilegium est, quia per simplex furtum nec vis infertur personæ, nec fit contra immunitatem aliquam specialiter clericis concessam. Nullum enim canonicum jus specialiter prohibet furari a clerico, magis quam a laicis, sicut prohibet manus violentas illis inferre. At vero imponere clerico tributum, vel ab eo exigere extra casus permissos, specialiter est jure canonico prohibitum, cap. *Non minus*, et cap. *Adversus*, de Immunitat. eccles., cum similibus. Et ideo licet hæc injuria non videatur esse circa personam, sed circa bona clerici, quando violentia personalis non intercedit, nihilominus in ea intervenit sacrilegium contra personam, quia fit contra immunitatem ejus, et circa illam exercetur quædam potestas dominativa, similis seu proportionalis jurisdictioni, eique correspondens, cum tamen ab illa potestate persona clerici, quasi in religiosum honorem, exempta sit. Quapropter, si ultra impositionem et petitionem tributi, accedat exactio per violentiam ipsimet personæ clerici factam, duplex ratio sacrilegii, sicut et duplex censura interveniet, juxta ea quæ in puncto præcedenti diximus. Cætera quæ hic considerari possunt, ex citato loco petenda sunt.

CAPUT III.

DE SACRILEGIO PERSONÆ VEL IN PERSONAM PER VIOLATIONEM CASTITATIS.

1. *Quo pacto hoc peccatum inter sacrilegia numeretur.* — Quartum genus sacrilegii per actus venereos, censetur committi in personam vel a persona clerici, ratione voti castitatis quod est ordini annexum; et eadem ratio erit de quocumque habente simile votum, ut sumitur ex D. Thoma 2. 2, quæst. 114, articul. 1, et ex Sylvest., Angel., Cajetan. et aliis, verb. *Sacrilegium*; et Toletan., libro quinto Instruct., capite duodecimo. Unde

nascuntur duo dubia. Primum est, quomodo hoc peccatum numeretur inter species sacrilegii, cum revera sit quædam perfidia in Deum, et consequenter pertineat ad irreligiositatem, ut est vitium condistinctum a sacrilegio, ut in principio hujus tractatus visum est. Et declaratur, nam aut hoc peccatum consideratur, ut committitur ab ipso clerico fornicante, vel ut committitur a complice qui cum illo fornicatur. Priori modo, intervenit ibi fractio voti, cujus malitia non pertinet ad sacrilegium, quia directe est contra Deum ipsum, cui fit promissio voti, neque ultra hanc malitiam est in illo peccato alia malitia contra religionem ex vi ejusdem voti, quia non sunt gratis multiplicandæ malitiæ; alioquin in omni fractione voti duplex malitia similis interveniret, quod incredibile est. Unde ulterius etiam ex parte alterius peccantis cum clerico, inveniri potest malitia fractionis voti per modum cooperationis, quatenus cum illo concurrat ad violandum votum suum, quæ malitia non pertinebit ad sacrilegium, ut ostensum est, et multo minus est multiplicandæ malitia ex parte voti in socio criminis, quam in principali delinquente; ergo ex hac circumstantia personæ sacræ non consurgit sacrilegium, sive consideretur ut circumstantia quis, sive ut circumstantia circa quid.

2. *Cajetani sententia in hac materia.* — Circa hoc Cajetanus, dicta quæst. 99, duo dicit: unum est, fractionem voti esse perfidiam contrariam fidelitati quam Deo debemus, quod verissimum quidem est, ut constabit ex materia de voto, neque de hoc puncto hic amplius dicendum est. Secundum est, hujusmodi perfidiam sub sacrilegio comprehendit, ac subinde omnem fractionem voti esse sacrilegium, tam in votis realibus, quam personalibus. Ratio est, quia, eo ipso quod res, actus, vel persona Deo promittuntur, dicata manent cultui divino; ergo efficitur res sacra, et consequenter subtractio ejus per fractionem voti est violatio rei sacræ. Atque ita infert, qui vovit jejuna tali die, et non jejunat, sacrilegium committere contra sanctitatem suæ personæ, quia per votum illud sanctificata fuit talis persona, et dicata Deo quoad talem actum. Sicut mulier, quæ votum simplex castitatis emisit, sacrilega censetur fornicando, ut sumitur ex D. Thoma, in illa quæst., art. 3, quia per votum suum sanctificavit se Deo quoad talem materiam. Et cum eadem proportionem loquitur de votis realibus, nam qui vovit dare pecuniam vel vineam Ec-

clesiæ vel pauperibus, et non implet, sed bona illa apud se retinet, sacrilegus est, tanquam inique occupans bona Deo jam sacrata, sicut in jure dicitur sacrilegium committere, qui rem Ecclesiæ legatam retinet, cap. *Sacrilegium*, cum multis aliis, 17, quæst. 4.

3. *Ostenditur difficultas quæ in doctrina Cajetani est.* — Hæc vero doctrina Cajetani, intellecta de proprio sacrilegio, prout ipse et nos loquimur, difficilis mihi est. Primo, quia perfidia in Deum, et sacrilegium, sunt peccata quodammodo genere diversa; ergo fieri non potest ut unum per aliud essentialiter contrahatur; ergo si fractio voti est perfidia, non contrahitur formaliter ad speciem sacrilegii. Antecedens probatur, tum juxta divisionem horum vitiorum a nobis positam; tum etiam juxta eam quam divus Thomas tradit. Nos enim distinximus primo ac præcipue vitium irreligionis in irreligiositatem, quæ directe continet irreverentiam Dei, et proprium sacrilegium, quod spectat ad irreverentiam rei Deo sacratæ, quæ duo diximus esse tanquam duo genera maxime diversa sub illo primo. At vero perfidia in Deum continetur sub genere irreligiositatis directe contrariæ Deo, nam, sicut votum directe continet cultum Dei, ita perfidia irreverentiam Dei; ergo est vitium omnino condistinctum a sacrilegio. Unde etiam divus Thomas, in principio quæstionis nonagesimæ septimæ, vitia, quæ pertinent directe ad irreverentiam Dei, a sacrilegio distinguit. Et ideo nemo dicet perjurium contineri posse sub sacrilegio, quia est sub genere condistincto a sacrilegio; at vero non minus directe est talis perfidia contra irreverentiam Dei, quam perjurium, juxta doctrinam D. Thomæ, secunda secundæ, quæstione 89, articulo 8, dicentis majorem irreverentiam esse in infidelitate ad Deum, quam in perjurio; ergo fractio voti hoc modo non potest esse sacrilegium.

4. *Responsio impugnatur.* — Dicit fortasse aliquis, fractionem voti specificari per sacrilegium, non formaliter, sed quasi materialiter, eo modo quo fornicatio etiam specificatur per sacrilegium in virgine sacra, ut ait D. Thomas, dicta quæst. 99, artic. 3, ad 3. Sicut enim vitium contra unam virtutem potest esse materia peccandi contra aliam, et tunc dicitur specificari ab illa (ut in adulterio luxuria specificatur per injustitiam, non metaphysico modo, sed morali), ita intra eandem virtutem potest una malitia per aliam diversæ rationis quasi contrahi, ratione moralis conjunctionis in ea-